

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 30Ek/258/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118224635
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118224635.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnených: 1/. nar. XX.X.XXXX., trvale bytom C., XXX XX Liešťany, 2/ D. nar. XX.X.XXXX., trvale bytom C. a 3/ E., nar. XX.X.XXXX., trvale bytom C., XXX XX A., zast.: JUDr. Jaroslav Hujík, advokát so sídlom Hviezdoslavova 3, 971 01 Prievidza, proti povinnému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00585441, v konaní o vymoženie 2 267,85 Eur s príslušenstvom, vedenej u súdneho exekútora Mgr. Iveta Ailerová, so sídlom exekútorského úradu: Mlynská 3, 934 01 Levice, pod č. 402EX 103/18, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 30Ek/258/2018 dňa 07.09.2018, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a** .
- II. Súd oprávneným 1/-3/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov právneho zastúpenia voči povinnému v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti vo výške 54,85 Eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 07.09.2018 rozhodnutie, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Uviedol, že Exekučným titulom boli odporca v 1.rade - AVET-C spol. s r. o. so sídlom Košťany nad Turcom 348, IČO: 31607438 a odporca v 2.rade - KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00585441 (povinný v predmetnej exekúcií) povinní zaplatiť navrhovateľovi (oprávnenému) trovy právneho zastúpenia, pričom v treťom výroku uznesenia súd rozhodol, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu. Z uvedeného výroku je zrejmé, že sa jedná o spoločný (solidárny) záväzok odporcov 1 a 2, pričom dlh môže splniť jeden z dlžníkov, absorbujúc tak povinnosť ostatných dlžníkov. Každý dlžník je zaviazaný na to isté plnenie tak, že veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z nich s tým, že len čo ktorýkoľvek dlžník splnil, zanikne povinnosť plniť aj u ostatných dlžníkov. Teória civilného práva procesného ako aj judikatúra považujú za rozhodné pri určovaní toho, či sa jedná o procesné spoločenstvo nerozlučné alebo samostatné povahu predmetu konania. V danom exekučnom konaní ide o také nerozlučné spoločenstvo účastníkov, kedy exekúcia môže byť vedená voči každému z odporcov samostatne. Podľa názoru súdu preto oprávnení majú nárok vymáhať plnenie proti ktorémukoľvek z pasívne legitimovaných povinných, ktorí tvoria vzhľadom na predmet plnenia nerozlučné spoločenstvo. Právne následky pasívnej solidarity spočívajú v tom, že veriteľ, resp. oprávnený je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka, resp. povinného, t.j. od jedného alebo od všetkých a dlžník je povinný poskytnúť celé plnenie. Na základe uvedených skutočností preto súd považuje námietku povinného, že exekúcia nie je vedená proti spoločenstvu účastníkov konania na strane povinných, za nedôvodnú.

2/ Pokiaľ ide o tvrdenia povinného, že vo vedenej exekúcií nebolo zjavne ani len skúmané, či odporca v 1. rade - spoločnosť AVET-C, spol. s r. o., už neplnil oprávneným od povinného vymáhanú pohľadávku

vo vedenej exekúcií, súd uvádza, že oprávnení v návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 08.02.2018 v časti H) Vyhlásenia a návrh jednoznačne vyhlásili, že nárok podľa exekučného titulu povinný ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie dobrovoľne nespĺnil, že na podklade exekučného titulu ohľadne toho istého nároku iné exekučné konania alebo obdobné vykonávacie konanie nie je vedené a zároveň uviedli, že oprávnení sú oprávnení vyžadovať splnenie vymáhaného nároku zároveň od iných osôb, pričom v podrobnostiach presne a určito označili odporcu v 1. rade z exekučného titulu, spoločnosť AVET-C, spol. s r. o. Súd zároveň poznamenáva, že nie je zákonnou povinnosťou súdu skúmať či došlo k plneniu od jedného z dlžníkov, nakoľko by mohlo dôjsť k zmareniu exekučného konania, kedy by sa spoludlžník dozvedel o prebiehajúcom exekučnom konaní pred vydaním poverenia, pričom je na voľbe oprávneného, od ktorého dlžníka bude požadovať plnenie. Následne je právom povinného, aby túto skutočnosť namietal a preukázal v návrhu na zastavenie exekúcie, čo by bol dôvod na zastavenie a priznanie trov povinnému, ktorý bol v rozpore s hmotným právom označený ako povinný (jeden z viacerých), keďže oprávnený by už bol uspokojený iným solidárnym dlžníkom. Súd pri svojom rozhodovaní o návrhu povinného vychádzal z vyššie citovaného ustanovenia zákona, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je teda nepochybné, že návrh na zastavenie exekúcie je nedôvodný. Exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a povinný nepreukázal, že by po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo by bránili jeho vymáhateľnosti. Súd tak dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a preto návrh na zastavenie exekúcie povinného v zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

4/ Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka bola v zákonom stanovenej lehote povinným podaná sťažnosť. Na úvod uviedol, že vydaním uznesenia a postupom súdu prvej inštancie pred jeho vydaním došlo k odňatiu možnosti povinného konať pred súdom a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu v tomto konaní priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Poukázal na porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie videl v tom, že exekučnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávneného (reflektujúce na návrh Povinného na zastavenie Exekúcie), ktoré však povinnému doručené do dnešného dňa nebolo a exekučný súd dokonca za tento úkon právnej služby priznal oprávnenému voči povinnému jeho náhradu (sic!). Nie je pritom potrebné osobitne podotýkať, že porušenie uvedeného postupu zo strany exekučného súdu (i.e. nedoručenie vyjadrenia protistrany) je konštantnou judikatúrou, právnou teóriou ako aj odbornou komentárovou literatúrou kvalifikované ako porušenie, ktorým kauzálne dochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom (čo je dokonca samostatný dôvod tzv. zmätočnosti konania).

5/ Poukazujúc na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie v prípade Trančíková proti Slovenskej republike) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 466/2014 zo dňa 12.03.2015) máme za to, že vyššie uvedený postup exekučného súdu, bol celkom zrejme nesprávnym procesným postupom, ktorým súd znemožnil Povinnému (ako strane sporu), aby uskutočňoval mu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak súd neumožnil jednej zo strán súdneho konania oboznámiť sa s predloženým dôkazom, skutkovou či právnou argumentáciou druhej strany, dochádza inter alia k zásadnému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady kontradiktórnosti. V zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 180/2014 zo dňa 25.02.2015

6/ Už pred rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Trančíková proti Slovenskej republike Najvyšší súd Slovenskej republiky zastával právny názor, že nedoručením vyjadrenia protistrany dochádza k porušeniu základného práva účastníka konania na súdnu ochranu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 204/2011 zo dňa 28.06.2012)

7/ Vychádzajúc z upovedomenia o začatí exekúcie, má byť exekúcia vedená na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 7C/69/2011 zo dňa 30.04.2015 v spojení s uznesením

Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/398/2017 zo dňa 31.10.2017 (exekučný titul), ktorý ukladá inter alia žalovanému 1/ - AVET-C, spol. s r.o., IČO: 31 607 438 (žalovaný 1/) a žalovanému 2/ (v exekúcii v postavení povinného) povinnosť zaplatiť oprávneným (v súdnom konaní v postavení žalobcom) sumu vo výške 2 267,85 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému. Exekúcia je vedená výlučne proti povinnému (bez účasti žalovaného 1/), z čoho je zjavné, že exekúcia nie je vedená proti spoločenstvu účastníkov na strane povinných. Podľa jeho názoru, ak by žalovaný 1/ kreoval už v rámci súdneho konania o vydanie exekučného titulu nerozlučné procesné spoločenstvo s povinným, takéto spoločenstvo účastníkov konania by bolo kauzálne kreované aj vo vedenej exekúcii. Relevanciu uvedenej skutočnosti podľa názoru povinného potvrdzuje aj okolnosť, že vo vedenej exekúcii nebolo zjavne ani len skúmané, či žalovaný 1/ už neplnil oprávnenému od povinného vymáhanú pohľadávku vo vedenej exekúcii. Uvedeným plnením žalovaného 1/ by už v plnom rozsahu nepochybne zanikla pohľadávka oprávneného vymáhaná vo vedenej exekúcii. Je pritom nepochybné, že výklad ustanovení Exekučného poriadku pripúšťa spoločenstvo účastníkov exekučného konania. O to viac by sa takéto spoločenstvo účastníkov konania malo aplikovať v prípade vymáhania pohľadávky z toho istého exekučného titulu, ako je tomu vo vedenej exekúcii.

8/ Vzťah záväzku žalovaného v 1. rade a povinného je pritom možné analogicky prirovnať k vzťahu „dlžníka a ručiteľa“ z toho vyplývajúcimi dôsledkami. S uvedeným sa stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2015 pod č. 71 (ďalej len „Judikát“), v ktorom uvádza: „Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade v istom zmysle obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát.“

9/ Povinnému, ktorý m v zmysle vyššie uvedeného postavenie „ručiteľa“ nie je známa skutočnosť, či sa oprávnený domáhal splnenia záväzku u žalovaného 1/ a teda či oprávnenému vznikol priamy nárok vymáhať pohľadávku vo vedenej exekúcii priamo proti povinnému. Mal za to, že z vyššie uvedeného je zjavné, že exekúcia je vedená v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a nevyhnutne by mala byť zastavená ako neprípustná. Vyšší súdny úradník exekučného súdu sa v uznesení žiadnym spôsobom relevantne nevysporiadal s jeho argumentáciou odôvodňujúcou zastavenie vedenej exekúcie. Zároveň poukázal na vnútornú rozpornosť uznesenia, v ktorom sa uvádza, že v danom exekučnom konaní ide o také nerozlučné spoločenstvo účastníkov, kedy exekúcia môže byť vedená voči každému z odporcov samostatne. Vychádzajúce z upovedomenia o začatí exekúcie, je pritom zjavné, že vo vedenej exekúcii sa nejedná o nerozlučné spoločenstvo účastníkov na strane povinných, ako to nesprávne uvádza vyšší súdny úradník. Navyše, ak by sa vo vedenej exekúcii skutočne jednalo o nerozlučné spoločenstvo účastníkov na strane povinných, kauzálne by nemohla byť exekúcia vedená voči každému z odporcov samostatne, ako to tvrdil vyšší súdny úradník. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti navrhol, aby sudca exekučného Okresného súdu Banská Bystrica vydal rozhodnutie, ktorým zruší Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 30Ek/258/2018 zo dňa 07.09.2018, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a vec vráti vyššiemu súdnemu úradníkovi Okresného súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

10/ K sťažnosti povinného sa vyjadrili oprávnení tak, že napadnuté uznesenie je vecne správne, zákonné, dostatočne odôvodnené a tým i preskúmateľné. Nestotožňuje sa s názorom povinného, že v predmetnej veci existujú skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, resp. vedeniu exekúcie proti povinnému. Exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, pričom oprávnení nemajú vedomosť o tom, že by po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo by bránili jeho vymáhateľnosti. Nič z toho povinný ani nepreukázal, preto nevideli dôvod na zastavenie exekúcie.

11/ Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, z ktorého povinný vyvodzuje údajné vedenie exekúcie v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nepovažovali toto rozhodnutie za relevantné pre posúdenie otázky, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie voči povinnému. Posúdenie charakteru vzťahu povinného a žalovaného 1/ je totiž hmotnoprávnou otázkou, ktorú posúdil súd v konaní, ktorého výsledkom je právoplatný a vykonateľný exekučný titul. V takom prípade sa už exekučný súd nemá prečo zaoberať argumentmi hmotného práva, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu. Solidárnosť záväzku sama osobe nezakladá nerozlučné procesné spoločenstvo, tak ako to tvrdil povinný. V konaní, ktoré predchádzalo vydaniu

exekučného titulu išlo o samostatné procesné spoločenstvo. Je tomu tak aj preto, že právny základ záväzku každého zo žalovaných a aj prípadné námietky proti nemu mohli byť (a aj boli) súdom posúdené nezávisle. Okrem toho svoje tvrdenia opierali o ustálenú súdnu prax vyjadrenú aj v stanoviskách Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4Cdo 203/2005, sp. zn. 6Cdo 544/2015), podľa ktorej žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatným a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní - a to aj v prípade, že ide o škodcu a jeho poisťovateľa. V zmysle § 511 OZ mali oprávnení samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môžu vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu len voči jednému spoludlžníkovi. Povinný vychádzal z úvahy, že oprávnení nemôžu dostať plnenie dvakrát. Táto skutočnosť však nie je rozporná. Prisvedčili názoru súdu, že je na povinnom preukázať, že jeho spoludlžník splnil dlh a oprávnení ho vymáhajú od neho neoprávnené. To však povinný preukázať nemôže, nakoľko k splneniu dlhu do podania návrhu na vykonanie exekúcia a dokonca ani doposiaľ nedošlo.

12/ Keďže exekučné konanie je vedené dispozitívnou zásadou a právne predpisy neukladajú oprávneným, ktorí žalujú v pôvodnom konaní solidárne spoločenstvo, aby navrhovali vykonanie exekúcie proti všetkým spoločníkom, naopak im ponecháva voľnosť, proti komu a či vôbec budú vykonanie exekúcie navrhovať, mali za to, že záver exekučného súdu o neodôvodnenosti námietky povinného o nutnosti vedenia exekúcie proti spoločenstvu účastníkov na strane povinných je správny a právne udržateľný.

13/ Nesúhlasili ani s tvrdeniami povinného, že mu bola postupom exekútora a súdu odňatá možnosť konať pred súdom Exekučné konanie slúži na efektívne vymáhanie pohľadávok veriteľov za súčasnej primeranej ochrany práv dlžníkov. Súdny exekútor i súd postupovali spôsobom jasne upraveným zákonom. Keďže je Exekučný poriadok lex specialis vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku a aj z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR vyplýva, že čl. 48 Ústavy SR nie je možné vykladať tak, že by dávalo rovnaké právo byť prítomný pri prerokúvaní veci a vyjadrovať sa neustále, v každej inštancii a fáze, hoci stav danej veci by bol úplne identický, domnievali sa, že takýto postup súdu, kedy o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol bez nariadenia pojednávania je v poriadku. Takáto zákonná úprava odráža charakter exekučného konania, ktoré má byť rýchle a efektívne. Nedoručením vyjadrenia k návrhu povinného na zastavenie exekúcie nedošlo k porušeniu žiadneho z označených základných práv povinného, a to aj z dôvodu, že napadnuté uznesenie nebolo založené skutočnosťami obsiahnutých v ich vyjadrení. Takýto názor vyjadril napokon aj Ústavný súd SR, napríklad vo veci sp. zn. I. ÚS 553/2017 z 8.11.2017, kde sa takto vysporiadal s obdobnými argumentmi sťažovateľky v skutkovo podobnom prípade. Na základe uvedeného navrhli sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť a priznať im trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k sťažnosti vo výške 54,85 Eur.

14/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

15/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

16/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

17/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

18/ Po preskúmaní sťažnosti povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ako aj vyjadrenia oprávneného a obsahu elektronického exekučného spisu, sudca konštatoval, že bola podaná včas, no nie je dôvodná.

19/ Povinný v úvode sťažnosti namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného (k návrhu povinného na zastavenie exekúcie). Sudca k

uvedenému uvádza, že aj keď mu vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť a teda rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Na rozdiel od prípadu, na ktorý poukazoval a kde odvolací súd rozhodol bez toho, aby oboznámil stranu s vyjadrením protistrany (Trančíková proti Slovenskej republike), mohol povinný v tomto exekučnom konaní na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti. Prítom je potrebné uviesť, že sťažnosť sa nepovažuje za opravný prostriedok, vzhľadom na jej zaradenie z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku v druhom diele piatej hlavy druhej časti zákona (opravné prostriedky sú prítom upravené vo štvrtnej časti CSP), ale za osobitný prostriedok procesnej obrany (in Števec, M.: Justičná revue 68, 2016, č. 5, s 594-602). Povinný voči rozhodnutiu sťažnosť podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. Navyše povinný v sťažnosti (majúc vedomosť o vyjadrení oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie) ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, z ktorých by vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie už nevychádzal. Postupom vyššieho súdneho úradníka tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní a povinný sa nedostal do nevýhodnejšej pozície. Z rovnakého dôvodu súd postupoval rovnako aj pri rozhodovaní o tejto sťažnosti, keď povinnému nezaslal vyjadrenie oprávnených.

20/ Samotným dôvodom zastavenia exekúcie a následne aj sťažnosti mala byť skutočnosť, že v exekučnom konaní na strane povinného nevystupuje procesné spoločenstvo tak ako tomu bolo v základnom konaní.

21/ Exekučným titulom v posudzovanom prípade bolo uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 7C/69/2011-556 zo dňa 30.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6Co/398/2017-934 zo dňa 31.10.2017, ktorým súd uložil žalovanému 1/ (AVET-C spol. s r.o.) a žalovanému 2/ (povinný v tomto exekučnom konaní) zaplatiť žalobcom (oprávneným v tomto exekučnom konaní) sumu 1 977,87 Eur titulom trov právneho zastúpenia a 289,98 Eur titulom trov odvolacieho konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhému. Jedná sa o nárok na trovy základného konania, ktorého predmetom bola náhrada nemajetkovej ujmy zo zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, kde povinný bol poisťovateľom škodcu (rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 7C/69/201-409 zo dňa 21.02.2014 v spojení s rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/609/2014 z 27.01.2015). V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Poškodení mali teda už v základnom konaní možnosť vybrať si od koho budú žiadať plnenie. Ide o situáciu keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie proti dvom subjektom, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Uvedené konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí na ktoré poukazoval povinný sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, pričom uviedol, že postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t.j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Povinný si však už ďalej neosvojil ďalšiu časť rozhodnutia, v ktorej súd spresnil, že navrhovateľ mal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/ (t.j. poisťovne), od odporcu 2/ (škodca) alebo od oboch naraz. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 202/2004 dokonca môže veriteľ žiadať o splnenie dlhu každý subjekt zvlášť osobitne v inom konaní a oba hmotnoprávne nároky môžu byť tiež právoplatne priznané. V takom prípade by sa potom povinný (poisťovateľ) vôbec ani nemusel dozvedieť, že veriteľ (oprávnený) žaloval druhý povinný subjekt (škodcu) v inom konaní.

22/ V tomto konkrétnom exekučnom konaní oprávnený žaloval v základnom konaní na Okresnom súde Prievidza oba subjekty (poisťovateľa aj škodcu). Žalovaní v tomto jednom (základnom) konaní mali postavenie samostatných spoločníkov. Samostatné spoločenstvo je také spoločenstvo, kde každý zo spoločníkov má samostatný procesný nárok (povinnosť) voči svojmu procesnému náprotivku. V zásade teda platí, že v konaní existuje toľko nárokov, koľko je spoločníkov. O každom nároku preto možno rozhodnúť samostatne. Medzi žalovanými vzniklo pasívne procesné spoločenstvo, len preto, že na strane žalovaných vystupovalo viacero subjektov, a to výlučne z procesnej aktivity navrhovateľa. Rozhodnutím Okresného súdu Prievidza (v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne) však nedošlo ku kreovaniu nerozlučného spoločenstva povinných. Charakter procesného spoločenstva je determinovaný charakterom predmetu konania, teda hmotnoprávnou úpravou. Obdobné právne závery

vyslovil aj Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016, na ktoré poukazovali oprávnení.

23/ Exekučný poriadok nevyžaduje v prípade samostatného pasívneho procesného spoločenstva uvedeného v exekučnom titule, podať návrh na začatie exekúcie len voči spoločenstvu ako celku. Vzhľadom na dispozičnú zásadu, ktorá sa uplatňuje aj v exekučnom konaní (exekúciu možno začať výlučne na návrh - § 48 ods. 1 Exekučného poriadku) mali oprávnení opäť možnosť voľby, či nútené splnenie dlhu prostredníctvom exekútora budú požadovať len od jedného alebo oboch povinných (žalovaných podľa exekučného titulu), nakoľko podľa hmotného práva naďalej medzi účastníkmi na strane žalovaných/povinných existovala samostatná povinnosť každého z nich splniť dlh (u každého na základe iného právneho nároku).

24/ Ako ďalej vyšší súdny úradník správne uviedol, v čase rozhodovania o vydaní poverenia, exekučný súd nemal povinnosť skúmať, či došlo k úhrade dlhu niektorým zo žalovaných podľa exekučného titulu. Exekučný poriadok s účasťou povinného a uplatňovaním jeho procesných práv počíta až po začatí exekúcie, ktorá sa v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku začína doručením poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi. Tieto skutočnosti exekučný súd pred vydaním poverenia bez súčinnosti povinného sám zistiť nevie. Pokiaľ by po zániku dlhu splnením zo strany jedného z povinných (žalovaných podľa exekučného titulu) požadoval veriteľ plnenie druhého, ten má možnosť sa v exekučnom konaní ubrániť návrhom na zastavenie exekúcie do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, že po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané.

25/ Tvrdenia povinného, že súd mal zisťovať, či nebola povinnosť splnená druhým povinným subjektom (žalovaným 1/ podľa exekučného titulu), v tomto prípade neobstoja. V zmysle ustálenej súdnej praxe dôkaz o zániku dlhu podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení (§ 559 až § 587 OZ) zaťažuje v konaní o výkon rozhodnutia povinného (R 104/2003). Oprávnení v exekučnom konaní tvrdili, že doposiaľ neobdržali plnenie od žiadneho zo žalovaných. Povinný súdu nepreukázal, že by sám povinnosť uloženú exekučným titulom splnil a rovnako nepreukázal, že by ju splnil druhý povinný subjekt podľa exekučného titulu. Súd v exekučnom konaní rozhoduje o návrhoch účastníkov konania a nevyhľadáva za nich dôkazy o splnení dlhu. Pretože povinný neunesol dôkazné bremeno o zániku práva priznaného exekučným titulom, nenastal dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Povinný netvrdil ani nepreukázal ani iné skutočnosti, ktoré mali nastať po vzniku exekučného titulu a mali by mať za následok zastavenie exekúcie. Preto možno jeho návrh a rovnako aj sťažnosť považovať za nedôvodnú.

26/ Pokiaľ povinný poukazoval na vnútornú rozpornosť uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorý na jednej strane konštatoval, že v danom exekučnom konaní ide o také nerozlučné spoločenstvo účastníkov, kedy exekúcia môže byť vedená voči každému z odporcov samostatne, sudca uvádza, že námietka povinného je v tejto časti síce pravdivá, no v konečnom dôsledku nevedie k úspechu povinného v konaní o sťažnosti. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie nespočívalo len na tomto dôvode. Navyše v prejednávanvej veci rozhodol vecne správne, keď návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Preto táto námietka sama osebe nebola dostatočným dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka.

27/ Sudca na záver vyslovuje, že z jeho rozhodovacej činnosti sú mu známe skutočnosti, že povinný používa opačnú argumentáciu o nerozlučnom spoločenstve, ako používal vo veciach prejednávaných na Okresnom súde Banská Bystrica (napríklad sp.zn.: 43Ek/117/17, 56Ek/114/2017), preto podanie návrhu na zastavenie exekúcie a následne aj sťažnosti povinným je zjavne nedobromyseľné a možno ho považovať za účelové, ktorého následkom je len zbytočné predlžovanie exekučného konania.

28/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca považoval sťažnosť povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č.k. 30Ek/258/2018 zo dňa 07.09.2018 za nedôvodnú a podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP ju zamietol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

29/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

30/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

31/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

32/ Právny zástupca oprávnených si za úkon vyjadrenie k sťažnosti povinného uplatnil trovy právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil vo výške 54,85 Eur (45,64 Eur ako odmena a 9,21 Eur ako režijný paušál za rok 2018). Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Oprávnení boli v konaní zastúpení právnym zástupcom (advokátom), pričom im za vyjadrenie k sťažnosti povinného proti rozhodnutiu, ktorým bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, vznikli výdavky za toto vyjadrenie. Vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola suma 2 267,85 Eur, priznal sudca oprávneným 1/-3/ podľa § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 45,64 Eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 91,29 Eur) + 9,21 Eur ako režijný paušál za rok 2018. Trovy exekúcie oprávnených za vyjadrenie k sťažnosti povinného v celkovej výške 54,85 Eur priznané týmto rozhodnutím a trovy vo výške 54,85 Eur priznané im napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** je prípustné odvolanie.